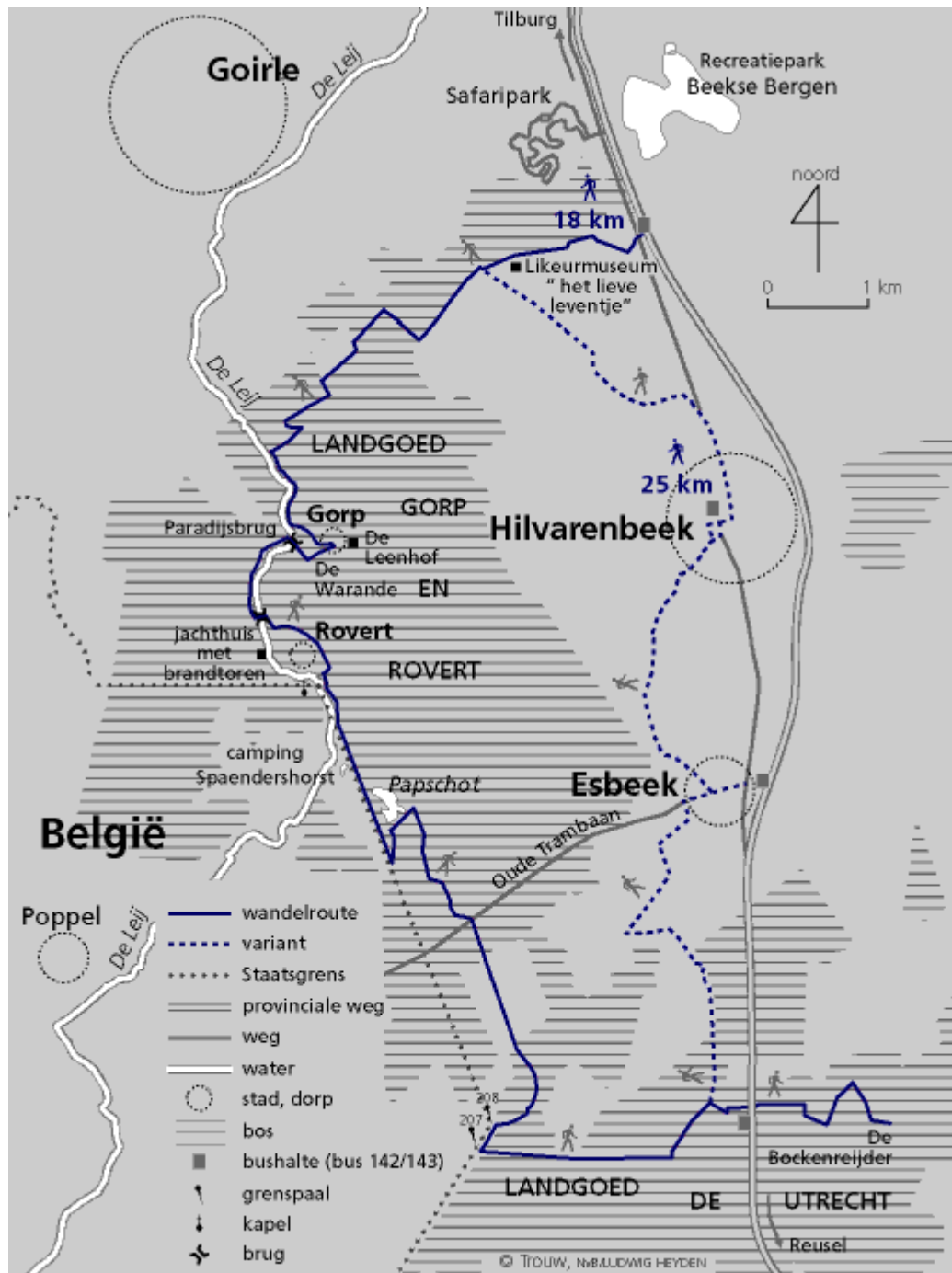

Nivon-wandelroute Brabants Kempen- en Venneland (Hilvarenbeek)

Hilvarenbeek is meer dan een pretpark, het is ook de uitvalsbasis voor een wandeling door het stroomgebied van het grensriviertje De Leij. Het valt niet mee om het lieflijke marktplein, De Vrijthof, te verlaten, maar na een trottoirtocht over de Tilburgseweg en Goirlsedijk begint bij het Likeurmuseum het lieve leventje. Vanaf dit punt over de Nivonroute naar De Bockenreijder is het 18 km. Een rondwandeling met Hilvarenbeek als begin- en eindpunt is maximaal 25 kilometer lang, via de Oude Trambaan ongeveer 15 km.

De Leij komt bij de Belgen vandaan, kabbelt bij Rovert ons land binnen en beweegt zich dan zonder een spoor van haast achter Goirle en Tilburg langs in de richting van Den Bosch. In de bossen van Rovert is De Leij op z'n mooist. Langzaam stroomt 'ie daar voorwaarts, bij elk

obstakeltje maakt hij een bocht naar links of naar rechts en in dat eeuwenlange meanderende bestaan heeft hij regelmatig kronkels afgesneden en zijn er dode armen gevormd. Het is bepaald niet de rijkste streek van Noord-Brabant, in economisch opzicht althans - qua natuurschoon mag ze er wel degelijk wezen. Helaas richt openbaar vervoer zich meer naar reizigersaantallen dan naar landschap, het stroomgebied van De Leij is met de bus dus niet zo gemakkelijk te bereiken. Een halte aan de Tilburgseweg (Kommerstraat) van bus 142/143 (Tilburg-Hilvarenbeek) zou het begin kunnen zijn; de rood-witte markering van de Nivon-wandelroute tussen Den Bosch en Luyksgestel kan daar als leidraad dienen. Achter het Safaripark de Beeksche Bergen langs loop je dan naar de voormalige filmstudio's van Hilvaria, nu het Likeurmuseum in Hilvarenbeek. Het is eigenlijk beter een locatie om een wandeling te eindigen dan te beginnen, maar er is een parkeerplaats - je kunt je tocht er ook besluiten. De route loopt over het Landgoed van Gorp en Rovert, een gebied met donker bos en golvend akkerland, moerasvennetjes en grazige weiden. Midden in het bos stroomt De Leij, in het begin nog met enige distantie naar de wandelaar maar na De Leenhof als een prettige metgezel. Die voor de Kempen karakteristieke, witte boerderij is trouwens een juweeltje, achttiende eeuws, voorzien van een uitkijktorentje en een blaffend hondebeest. Achter De Leenhof staat het zogenoemde Kasteeltje, een soort landhuisje, niet bijster oud maar voor een randstedelijk tiep een aardige oogstreler.

Via een zandweg komt de route weer uit bij De Leije, bij een bruggetje dat volgens de topografische kaart Paradijsbrug heet. De naamgever had het slechter kunnen verzinnen, want de simpele oversteek leidt inderdaad naar een paradijselijk paadje langs de beek. Het is maar een smalle bosstrook, maar zo rijkelijk gezegend dat je hier het liefst wat heen en weer zou willen drentelen. En waarom ook niet: het gaat niet om de prestatie maar om het genot. Naar het zuiden lopend (en met een beetje geluk ook naar de zon) kronkelt De Leij aan de linkerhand met je mee. Alsof het een spelletje is nadert 'ie het wandelpad telkens tot op een meter om dan weer even tussen bomen door een stukje weg te dartelen. Bij bepaalde lichtval is het tafereeltje helemaal volmaakt. Dat duurt zo tot Rovert, een vlekje aan de grens waar ooit - na de Belgische opstand in 1839 - het in- en uitgaande verkeer vanuit de plaatselijke varkensstal werd gecontroleerd. Het 'grenskantoor' stonk volgens de overlevering echter zo vreselijk dat er na een paar jaar een houten gebouw kwam. Grensverkeer is er nu zo vrij als een vogeltje, ook lopend. Dat er honderd meter over de grens in België een kapelletje staat is trouwens een heel ander verhaal. Het herinnert aan een gebeurtenis van voor de Negendaagse Oorlog, toen een schaapherder er op 14 oktober 1735 de relikwieën en hosties vond die een dag daarvoor uit de kerk van Poppel waren gestolen - een 'heiligschennende diefstal' volgens een schilderij in het popperige kapelletje. Op deze plek stond in de 17e eeuw een grenskerk voor de katholieke inwoners van Hilvarenbeek, die tijdens de reformatie in hun woonplaats niet voor hun geloof mochten uitkomen en daarvoor dagelijks te voet naar het rijk van Poppel trokken. Scheidde Rovert twee landen, De Leij brengt ze hier samen. Een klein stukje maar, want al snel neemt de lange Grensweg die functie over. Waar op Belgische bodem wat campinggedoe voorkomt, kan de wandelaar zich beter meer landinwaarts bewegen: langs het natuurgebied Papschot, over een stuk heide. De Nivonroute gaat bij de Oude Trambaan voorbij een slagboom nog een eind de Rovertse Baan af (let op de grenspalen 208 en 207 uit de roerige tijd na de Negendaagse Oorlog) om dan linea recta het Landgoed De Utrecht door te steken. Over de Oude Trambaan wandel je ook eenvoudig naar Esbeek (ANWB 503). Daar stopt de bus naar Hilvarenbeek, al is het tot boosheid van de bevolking niet meer in het dorp. Maar via camping Spaendershorst is ook best te lopen naar Hilvarenbeek. Om daar op De Vrijthof neer te strijken, bijvoorbeeld bij de bronzen kop van Anton van Duinkerken, wiens woorden 'En ik dank u, het leven is goed' na zo'n wandeling met instemming kunnen worden geciteerd.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.